

JÁ V SOBĚ

SANTIAGO DIBLA

JÁ
V SOBĚ

SANTIAGO DIBLA

PŘEDMLUVA

TATO SBÍRKA PŮVODNĚ NEVZNIKLA JAKO PLÁN ANI JAKO PROMYŠLENÝ PROJEKT. SPÍŠE SE POSTUPNĚ SKLÁDALA Z VĚCÍ, KTERÉ NEŠLY NECHAT JEN TAK BÝT A ČASEM SE Z NÍ STAL SEŘAZENÝ ARCHIV MYŠLENEK, KTERÉ SE VRACEJÍ, I KDYŽ JE ČLOVĚK ZKOUŠÍ ZAHNAT.

JEDNOTLIVÉ BÁSNĚ VZNIKALY Z POCITŮ, KTERÉ NEMAJÍ JEDNODUCHÉ JMÉNO, ALE PŘESTO JSOU PŘÍTOMNÉ. NĚKTERÉ TEXTY VZNIKALY RYCHLE, SKORO BEZ KONTROLY A JINÉ SE NEUSTÁLE VRACELY A PŘEPISOVALY, JAKO BY SAMY HLEDALY SMĚR. VŠECHNO ALE VYCHÁZÍ ZE STEJNÉHO MÍSTA. ZE SNAHY PODÍVAT SE DOVNITŘ SEBE A CHVÍLI TAM VYDRŽET.

NENÍ TO SBÍRKA, KTERÁ BY CHTĚLA NĚCO VYSVĚTLOVAT NEBO NABÍZET ODPOVĚDI. SPÍŠE OTEVÍRÁ PROSTOR. NĚKDY DOSTI NEPŘÍJEMNÝ, NĚKDY VCELKU TICHÝ A NĚKDY MOŽNÁ ROZBITÝ. JSOU TU TOTIŽ VĚCI, KTERÉ SE BĚŽNĚ NEŘÍKAJÍ NAHLAS A NE PROTO, ŽE BY BYLY ZAKÁZANÉ, ALE PROTOŽE SE TĚŽKO FORMULUJÍ. PRÁVĚ TYHLE MOMENTY MĚ ZAJÍMALY NEJVÍCE, TEDY NE TO, CO JE JASNÉ A UCHOPITELNÉ, ALE TO, CO SE ROZPADÁ, MĚNÍ, NEBO NEDÁVÁ ÚPLNĚ SMYSL.

MOŽNÁ V KNIZE NAJDETE OBRAZY, KTERÉ JSOU TVRDÉ NEBO NEKOMFORTNÍ. NENÍ TO KVŮLI EFEKTU. JE TO SPÍŠ SNAHA BÝT UPŘÍMNÝ I TAM, KDE TO NENÍ ZROVNA PŘÍJEMNÉ. PSÁT I O VĚCECH, KTERÉ ČLOVĚK NORMÁLNĚ FILTRUJE, UHLAZUJE NEBO SI JE NECHÁVÁ PRO SEBE. TAHLE SBÍRKA SE O TOHLE NESNAŽÍ. NECHÁVÁ VĚCI TAK, JAK PŘÍCHÁZEJÍ. NĚKDY SYROVÉ, NĚKDY NEJASNÉ, NĚKDY AŽ NEPOHODLNÉ.

NEČEKEJTE PŘÍBĚH S JASNOU LINIÍ, ALE SPÍŠ SLED MOMENTŮ, ÚTRŽKŮ, NÁVRATŮ A POSUNŮ. NĚCO SE OPAKUJE, NĚCO MIZÍ, NĚCO SE VRACÍ JINAK, NEŽ TO BYLO POPRVÉ. JE TO POHYB MEZI TÍM, CO SI O SOBĚ MYSLÍME, A TÍM, CO V NÁS SKUTEČNĚ JE. MEZI KONTROLOU A TÍM, CO SE KONTROLE VYMYKÁ.

POKUD VÁS PŘI ČTENÍ NĚCO ZASTAVÍ, ZPOMALÍ, NEBO VÁS TO DONUTÍ VRÁTIT SE K JEDNÉ VĚTĚ VÍCKRÁT, PAK TO MÁ SMYSL. NEMUSÍ TO BÝT PŘÍJEMNÉ, NEMUSÍ TO BÝT POCHOPITELNÉ HNED. NĚKDY STAČÍ, ŽE TO UVNITŘ NĚCO OTEVŘE NEBO JEN LEHCE NARUŠÍ. MOŽNÁ TAHLE SBÍRKA NENÍ O TOM, CO SI Z NÍ ČLOVĚK ODNESE, ALE O TOM, CO V NÍ NA CHVÍLI NECHÁ.

VĚNOVÁNO MALÉMU SANTIAGOVI

JEDNOU SI SEDNEME NAPROTI SOBĚ
A ZJISTÍME, ŽE JSME NIKDY NEBYLI NEPŘÁTELÉ.
ODPOUŠTÍM TI VŠECHNO, CO JSI TEHDY NEVĚDĚL.
A DĚKUJI TI ZA TO, ŽE JSI TO BYL TY,
KDO MĚ NAUČIL SE NEZTRATIT.

DRAHÝ SANTIAGO,
TO, CO TĚ BOLELO, MĚ NAUČILO DÝCHAT.
MRZÍ MĚ, ŽE JSEM TĚ NĚKDY CHTĚL UMLČET
A ŽE JSEM SE ZA TVÉ SLZY STYDĚL.
KÉŽ BYS VĚDĚL, JAK MOC SI TĚ JEDNOU BUDU VÁŽIT.

S LÁSKOU,
TEN, KÝM SE TEPRVE STANEŠ.

JÁ PROTI SOBĚ

SRŠEŇ

NOSÍM KABÁT V LÉTĚ,
JE MŮJ,
A HLAVA MI TO MLČKY ZAZLÍVÁ.
NOSÍM KABÁT ALTER EGA,
A MÉ PRAVÉ JMÉNO UMÍRÁ.
SANTIAGO SE MI ZA TO SMĚJE
NEBO PLÁČE,
ŽIHADLO MÍSTO PODPISU,
OBRANNÝ MECHANISMUS V BARVÁCH VÝSTRAHY
VŠECH MÝCH SLOK A DOPISŮ.
SRŠEŇ BEZ ROJE,
SAMOSTATNÁ JEDNOTKA ÚZKOSTI,
SAMOSTATNÝ ÚNIK BEZ BOJE
S OPUŠTĚNÍM HNÍZDA
A SE SVÝMI ÚZKOSTMI.
SANTIAGO MI PLETE OPRÁTKU
A NAMĚŘUJE OLOVNICÍ,
JÁ SE CHYSTÁM BĚŽET POZPÁTKU
V HON NA SRŠNĚ S BROKOVNICÍ.
HON NA SRŠNĚ S BROKOVNICÍ.
HON S BROKOVNICÍ NA SRŠNĚ.
ON BODAL MĚ, KDYŽ JSEM SPÍCÍ
SNIL O VINĚ.
A TEĎ UŽ NE.

HON S BROKOVNICÍ,
ZNIČENÍ PARAZITA V MOJÍ LEBCE
ŠLO DŘÍV ZLEHKA, TEĎ UŽ TĚŽCE,
JAKO MĚŘENÍ OPRÁTKY V LÉČEBNĚ.
SANTIAGO BEZ BOJE,
SAMOSTATNÁ JEDNOTKA KRUTOSTI,
SAMOSTATNÝ ÚNIK BEZ ROJE
Z OPUŠTĚNÉHO HNÍZDA
A OD ÚZKOSTI BÁSNICKÉHO MÁGA.
HON S BROKOVNICÍ NA SRŠNĚ SANTIAGA.

KARIKATURA

Z OKNA VISÍ TAKOVÁ KARIKATURA,
NĚCO JAKO SEBEVRAH,
DOLE POD NÍM LEŽÍ LEDABYLE POHOZENÝ MŮJ STÍN
A JÁ VÍM,
ŽE V KOUTĚ TÉ MÍSTNOSTI SEDÍ MŮJ HLAS —
S HLAVOU V DLANÍCH,
A ČEKÁ, AŽ MU ODPOVÍM.
JENŽE SOUSEDÉ DÝCHAJÍ SYNCHRONNĚ,
VŠICHNI STEJNÉ RYTMY,
JAKO BY JE NĚKDO NAPOJIL NA JEDNY PLÍCE
A PŘIBARVIL DO TLEJÍCÍHO PŘÍTMÍ.
STĚNY TÉ MÍSTNOSTI JSOU TLUSTÉ,
ALE PROPUSTNÉ PRO ŠEPOT.

A VZDUCH VONÍ PO ZTRACENÝCH KNIHÁCH A SPÁLENÉM ČAJI,
ZÁCLONY TÍHOU SAMETOVÉHO KOUŘE SE KAJÍ
A TICHU AŽ OLIZUJE KOTNÍKY.
A TEN HLAS V KOUTĚ ŠEPTÁ
A JÁ SLYŠÍM JEN PRASKÁNÍ SVĚTLA.
A ZE ZTRACENÝCH KNIH MOŽNÁ JSEM VYČET'
PRAPŮVOD PRAPŘEDKŮ PRAČLOVĚKA ZABIJÁKA
A KÉŽ BYCH MOHL KŘÍČET
ALE MÍSTO TOHO JEN DÝCHÁM
A SLYŠÍM HLAS SANTIAGA.